

sel on suur väggi; selle läbbi wöib häddä lõppetud sada. Armaastusse läbbi ehitiselise maoeste laste isolisid, ja majaistu haigetele, sedda helde süddamega innimesed jahhutavad ja ardtivad, ja kus waesid omnia annete ja Jummasala sõnnaga rõmistarvad. Iffa ennam ja väggewamine tungib jõufa rahiva süddamesse se nõu ja waimu heäl: Neeie peame aitama! Peame wendadele tegema, mis Jummal lõigile teeb! — Agga sõbber, kõis need anded on wäljaspooles. Agga kui õiete truiste tahhame aidata, siis peab abbi seestpoolt halla ma. Süddamest tullevad wälja lõikluggused surjad mötted, sõnnad ja teod, ja kui südda ei sa parandatud, siis on se otsego pealsime meie wet föela sisse töstmia. Agga sellest ei tahha Jüri föbrad ühtegi tuisida. Sepärrast ei pea nemmadi ühtegi Pübli ramatusi luggu, ja naerawad kõik waimuliku osju; kõht on nende Jummas, ja ennesto lojuksse sarnast himmu ning surje lombid rõmistarvad nemmadi; lihha himruu, silma himmu on nende wöeras jummal, kes nende ülle wallitseb ja neid lõige surjuksel taggalibbutab. Nad on villesjad petteitud lomad. Sepärrast ei peatataks eggas aitaks nemmadi leddagi, waid sadaskid ennast ja teisi veel saavörra surema hulgatuse sisse. Nüüd on kui kets torralts armas sõbber, teine ford fönneleme ennam."

Näddala sees räfsid nemmadi veel üht ja teist, ja Peter tundis iffa ennam ja ennam, et hea waim wanniema selli süddamest ning suni fönneltes.

Teise Pühhapäwa öhtul läksid mõllemad ühte kohta, kus ennamiste agga ammetmehhed koos ollid. Seal olli hopis teine luggu, kui minnewal pühhal Jüriiga trahteris. Esmalt luges Kotlep Pübli ramatusi üht peatüffi ja siis räfis temma ja ta teised selle ülle, mis nende südda mötles. Pärrast sedda laulid nemmadi mõnned launid waimolisuud laulud. Nagu läks lõbusaoste, eggas täddinud lähhileje luggemisega legi ärra, kesi kõik tuli süddames ja läks ta jäalle

süddamesse. Pärrast sai veel mõnni ramat loctud, mis föbrad saatnud, kes ennamiste kõik maoeniseid ivennaliku armaastust tagganööda ja linnipiddada. Siis rälis üls auuväärt mees wanna aegsist hantvärgi ellust, tööst ja wiisdest. Kõige wiimase istusid kõik laua jure öhtust föma, kesi et Pühhapäwa öhtul sellid meistrite läest mitte jää ei sanud. Enne lahtumist öppisid nad veel mõnda muud fiduväärts ümliku laulu mitme healega.

Kui nüüd Peter koju tulli ja maggama heitis, olli tal veel aega tüssalt, se ülle järrel möelsda, ja ommas möttess tämnast pääwa minnewa Pühhapäwaga lõrvuti seada, ja sedda wahhet tähheli paano, mis mõllemate seltside wahhel olnud. Siis sai ta iffa ennani fest arvu, mis Kotlep olli enne räfinud, et innimese öinne antakse tööste ülleravalt, ja tulleb süddame muutmiseni, ja et sedda ülti Jummasala sõnna ning temma Waimu läbbi wöib leida, agga ei mitte üllefotuse, jummalafartmata innimeste surjuje ja mitte väggivaldse riiumise ehl laavaluse läbbi. Peter olli jälle õiget teed leidnud ja lõndis sedda teed nüüd hea mele ja rõõmsia süddamega, ja sirjutas kesi asjasid ka omma wenna Willemile.

— Matame nüüd mis se teggi.

Willem sure healega naerdes, pistis wenna ramatu taslu, kesi temma ellas omnia orivates igga pääw aini ja rõõmu sees. Varsti pärrast Peetri ärraminemist ei läinud ta ennam otsuna suremat öppetust, ta lahus aega möda omma endistest föbradest ärra, kes truid ollid, ja otis ommale usi icelismehhi, illega ta lustiliste ellas. Esmaspäval ta ei teinud tööd: sel pääval otis mele lahutamist nüüd ennam surja selti jures, kelle seis ta isse pea kõige surjem olli ja teistelegi hulgatuse te peal eel läijals jäi. Ta järg läks ühte puhku surjemaks. Ja ürituse ajal pärrast olli tal ta pruut walmis, üls noor, illusa näu, agga lerge melega tüdrus, illega ta Pühhapäwil hulgumas ja tantsumas täis; Esmaspä-